

List Jakuba

Rozdział 1

1. Jakób, sługa Boży i Pana Jezusa Chrystusa, dwunastu pokoleniom, które są w rozproszeniu, zdrowia życzy. 2. Za największą radość miejcie, bracia moi! gdy w rozmaite pokusy wpadacie, 3. Wiedząc, iż doświadczenie wiary waszej sprawuje cierpliwość; 4. A cierpliwość niech ma doskonały uczynek, żebyście byli doskonali i zupełni, którym by na niczem nie schodziło. 5. A jeżeli komu z was schodzi na mądrości, niech prosi u Boga, który ją szczerze wszystkim daje, a nie wymawia; i będzie mu dana. 6. Ale niech prosi z wiarą, nic nie wątpiąc; albowiem kto wątpi, jest podobny wałowi morskiemu, który od wiatru pędzony i miotany bywa. 7. Bo niechaj nie mniema ten człowiek, aby co miał wziąć od Pana. 8. Mąż umysłu dwoistego jest niestateczny we wszystkich drogach swoich. 9. A niech się chlubi brat niskiego stanu w wywyższeniu swoim, 10. A bogaty w poniżeniu swoim; bo jako kwiat trawy przemienie. 11. Albowiem jako słońce, kiedy weszło z gorącością, ususzyło trawę, a kwiat jej opadł i zginęła ona śliczność kształtu jego, tak i bogaty w drogach swoich uwiędnie. 12. Błogosławiony mąż, który znosi pokuszenie; bo gdy będzie doświadczony, weźmie koronę żywota, którą obiecał Pan tym, którzy go miłują. 13. Żaden, gdy bywa kuszony, niech nie mówi: Od Boga kuszony bywam; bo Bóg nie może kuszony być we złem, a sam nikogo nie kusi. 14. Ale każdy bywa kuszony, gdy od swoich własnych pożądliwości bywa pociągniony i przynęcony. 15. Zatem pożądliwość począwszy, rodzi grzech, a grzech będąc wykonany, rodzi śmierć. 16. Nie błądźcież, bracia moi mili! 17. Wszelki datek dobry i wszelki dar doskonały z góry jest, zstępujący od Ojca światłości, u którego nie masz odmiany, ani zaćmienia na wstecz się wracającego. 18. Który, przeto że chciał, породził nas słowem prawdy ku temu, żebyśmy byli niejakiemi pierwiastkami stworzenia jego. 19. A tak, bracia moi mili! niech będzie każdy człowiek prędko ku słuchaniu, ale nierychły ku mówieniu i nierychły ku gniewowi. 20. Bo gniew męża nie sprawuje sprawiedliwości Bożej. 21. A tak odrzuciwszy wszelakie plugastwo i zbytek złości, z cichością przyjmijcie słowo wszczepione, które może zbawić dusze wasze. 22. A bądźcie czynicielami słowa, a nie słuchaczami tylko, oszukiwającymi samych siebie. 23. Albowiem jeżeli kto jest słuchaczem słowa a nie czynicielem, ten podobny jest mężowi przypatrującemu się obliczu narodzenia swego we zwierciadle; 24. Bo samego siebie obejrzał i odszedł, a wnet zapomniał, jakim był. 25. Ale kto by wejrzał w on doskonały zakon wolności i zostawałby w nim, ten nie będąc słuchaczem zapamiętliwym, ale czynicielem uczynku, ten błogosławionym będzie w uczynku swoim. 26. Jeżeli kto między wami zda się być nabożnym, nie kielznając języka swego, ale zwodząc serce swe, tego nabożeństwo próżne jest. 27. Nabożeństwo czyste i niepokalane u Boga i Ojca to jest: Nawiedzać sieroty i wdowy w ucisku ich i zachować samego siebie niepokalanym od świata.

Rozdział 2

1. Bracia moi! nie miejcie z brakowaniem osób wiary Pana naszego Jezusa Chrystusa, który chwalebny jest. 2. Albowiem gdyby wszedł do zgromadzenia waszego mąż, mając pierścień złoty w szacie świetnej, a wszedłby też i ubogi w podłym odzieniu: 3. I wejrzelibyście na tego, co ma świetną szatę, a rzeklibyście mu: Ty! siądź sam pocziwie! a ubogiemu byście rzekli: Ty! tam stój, albo siądź tu pod podnóżkiem moim! 4. Azażeście już nie uczynili różności między sobą i nie staliście się sędziami myśli złych? 5. Słuchajcie, bracia moi mili! azaż Bóg nie obrał ubogich na tym świecie, aby byli bogatymi w wierze i dziedzicami królestwa, które obiecał tym, którzy go miłują? 6. Aleście wy znieważyli ubogiego. Azaż bogacze gwałtem was nie uciskają i do sądów was nie pociągają? 7. Azaż oni nie bluźnią onego zacnego imienia, które jest wzywane nad wami? 8. A jeźliże pełnicie zakon królewski według Pisma: Będziesz miłował bliźniego twego jako samego siebie, dobrze czynicie. 9. Lecz jeźli osobami brakujecie, grzech popełniacie i bywacie przekonani od zakonu jako przestępcy. 10. Albowiem ktobykolwiek zachował wszystek zakon, a w jednym by upadł, stał się winien wszystkich przykazań. 11. Bo który rzekł: Nie będziesz cudzołożył, ten też rzekł: Nie będziesz zabijał, a jeźlibyś nie cudzołożył, ale byś zabił, stałeś się przestępcą zakonu. 12. Tak mówcie i tak czyńcie jako ci, którzy według zakonu wolności macie być sądzeni. 13. Albowiem sąd bez miłosierdzia będzie temu, co nie czynił miłosierdzia; ale miłosierdzie chlubi się przeciwko sądowi. 14. Cóż pomoże, bracia moi! jeźliby kto rzekł, iż ma wiarę, a uczynków by nie miał? izali go ona wiara może zbawić? 15. A gdyby brat albo siostra byli nieodziani i schodziłoby im na powszedniej żywności, 16. I rzekłby im kto z was: Idźcie w pokoju, ugrzejdźcie się i najedźcie się, a nie dalibyście im potrzeb ciała należących, cóż to pomoże? 17. Także i wiara, nie mali uczynków, martwa jest sama w sobie. 18. Ale rzecze kto: Ty masz wiarę, a ja mam uczynki; ukaż mi wiarę twoją bez uczynków twoich, a ja tobie ukażę wiarę moją z uczynków moich. 19. Ty wierzysz, iż jeden jest Bóg, dobrze czynisz; i dyjabli temu wierzą, wszakże drżą, 20. Ale chcieli wiedzieć, o człowiecze marny! iż wiara bez uczynków martwa jest? 21. Abraham, ojciec nasz, izali nie z uczynków usprawiedliwiony jest, gdy ofiarował Izaaka, syna swego, na ołtarzu? 22. Widzisz, iż wiara spółnie robiła z uczynkami jego, a z uczynków wiara doskonała się stała. 23. A tak wypełniło się Pismo, które mówi: I uwierzył Abraham Bogu, i przeczytano mu to ku sprawiedliwości, i przyjacielem Bożym nazwany jest. 24. A widzicież, iż z uczynków usprawiedliwiony bywa człowiek, a nie z wiary tylko. 25. Także też i Rachab, wszetecznicą, izali nie z uczynków jest usprawiedliwiona, gdy przyjęła onych posłów i inszą drogą wypuściła? 26. Albowiem jako ciało bez duszy jest martwe, tak i wiara bez uczynków martwa jest.

Rozdział 3

1. Niechaj was niewiele będzie nauczycielami, bracia moi! wiedząc, że cięższy sąd odniesiemy. 2. Albowiem w wielu upadamy wszyscy; jeźli kto nie upada w słowie, ten jest doskonałym mężem, który też może na wodzy trzymać i wszystko ciało. 3. Oto koniom wędzidła w gęby wprawujemy, aby nam powolne były i wszystkim ciałem ich kierujemy. 4. Oto i okręty, choć tak wielkie są i tęgiemi wiatrami

pędzone bywają, wszak i najmniejszym sterem bywają kierowane, gdziekolwiek jest wola sternikowa;
5. Tak i język mały jest członek, wszakże bardzo się wynosi. Oto maluczki ogień, jako wielki las zapala!
6. I język jest ogień i świat niesprawiedliwości; takci jest postanowiony język między członkami naszymi, który szpeci wszystko ciało i zapala koło urodzenia naszego, i bywa zapalony od ognia piekielnego.
7. Albowiem wszelkie przyrodzenie i dzikich zwierząt, i ptaków, i gadzin, i morskich potworów bywa okrócone i jest okrócone od ludzi; **8.** Ale języka żaden z ludzi okrócić nie może, który jest nieokrócone złe i pełne jadu śmiertelnego. **9.** Przez niego błogosławimy Boga i Ojca, i przez niego przeklinamy ludzi, którzy na podobieństwo Boże stworzeni są; **10.** Z jednychże ust wychodzi błogosławieństwo i przeklęstwo. Nie tak ma być, bracia moi! **11.** Izali źródł z jednego źródła wypuszcza i słodką, i gorzką wodę? **12.** Izali może, bracia moi! figowe drzewo przynosić oliwki, albo winna macica figi? Tak żaden źródł słonej i słodkiej wody oraz nie wydaje. **13.** Jeżeli kto jest mądry i umiejętny między wami? niech pokaże dobrem obcowaniem uczynki swoje w mądrej cichości. **14.** Ale jeżeli macie gorzką zawiść i zajątrzenie w sercu waszem, nie chlubicie się, ani kłamcie przeciwko prawdzie. **15.** Nie jesteście ta mądrość z góry zstępująca, ale ziemską, bydłęcą, dyjabelską. **16.** Bo gdzie jest zawiść i zajątrzenie, tam i rozterki, i wszelka zła sprawa. **17.** Ale mądrość, która jest z góry, najprzódci jest czysta, potem spokojna, mierna, powolna, pełna miłosierdzia i owoców dobrych, nieposądzająca, i nieobłudna. **18.** Ale owoc sprawiedliwości w pokoju bywa siany tym, którzy pokój czynią.

Rozdział 4

1. Skądże są walki i zwady między wami? Izali nie stąd, to jest z lubości waszych, które walczą w członkach waszych? **2.** Pożądacie, a nie macie, zajrzycie i zawidzicie, a nie możecie dostać; wadzicie się i walczyacie, wszakże nie otrzymujecie, przeto iż nie prosicie. **3.** Proście, a nie bierzecie, przeto iż źle prosicie, abyście to na rozkosze wasze obracali. **4.** Cudzołożnicy i cudzołożnice! nie wiecież, iż przyjaźń świata jest nieprzyjaźnią Bożą? Przetoż, ktobykolwiek chciał być przyjacielem tego świata, staje się nieprzyjacielem Bożym. **5.** Albo mniemacie, iż próżno Pismo mówi: Izali ku zazdrości pożąda duch, który w nas mieszka? **6.** Owszem, hojniejszą daje łaskę; bo mówi: Bóg się pysznym sprzeciwia, ale pokornym łaskę daje. **7.** Poddajcież się tedy Bogu, a dajcie odpór dyjabłu, a uciecze od was. **8.** Przybliżcie się ku Bogu, a przybliży się ku wam. Ochędźcie ręce grzesznicy i oczyście serca, którzyście umysłu dwoistego, **9.** Bądźcie utrapieni i żałujcie, i płaczcie; śmiech wasz niech się obróci w żalność, a radość w smutek. **10.** Uniżajcie się przed obliczem Pańskim, a wywyższy was. **11.** Nie obmawiajcie jedni drugich, bracia! Kto obmawia brata i potępia brata swego, obmawia zakon i potępia zakon; a jeżeli potępisz zakon, nie jesteś czynicielem zakonu, ale sędzią. **12.** Jeden jest zakonodawca, który może zbawić i zatracić. Ale ty ktoś jest, co potępiasz drugiego? **13.** Nuż teraz wy, co mówicie: Dziś albo jutro pójdziemy do tego miasta i zamieszkamy tam przez jeden rok, a będziemy kupczyć i zysk sobie przywiedziemy; **14.** (Którzy nie wiecie, co jutro będzie; bo cóż jest żywot wasz? Para zaiste jest, która się

na mały czas pokazuje, a potem niszczeje.) **15.** Zamiast tego, co byście mieli mówić: Będzieli Pan chciał, a będziemyli żywi, uczynimy to albo owo. **16.** Ale teraz chlubicie się w pysze waszej; wszelka chluba takowa zła jest. **17.** Przetoż, kto umie dobrze czynić, a nie czyni, grzech ma.

Rozdział 5

1. Nuż teraz, bogacze! płaczcie, narzekając nad nędzami waszemi, które przyjdą. **2.** Bogactwo wasze zgniło, a szaty wasze mole zgryzły. **3.** Złoto wasze i srebro wasze pordzewiało, a rdza ich będzie na świadectwo przeciwko wam i pożre ciała wasze jako ogień; zgromadziliście skarb na ostatnie dni. **4.** Oto, zapłata robotników, którzy żęli krainy wasze, od was zatrzymana woła, a wołania żeńców weszły do uszów Pana zastępów. **5.** Żyliście w rozkoszach na ziemi i bujaliście; wytuczylście serca wasze jako na dzień zabijania ofiar. **6.** Potępiliście, zamordowaliście sprawiedliwego, a nie sprzeciwia się wam. **7.** Przetoż, bracia! bądźcie cierpliwymi aż do przyjścia Pańskiego. Oto, oracz oczekuje drogiego pożytku ziemi, cierpliwie go oczekując, ażby otrzymał deszcz ranny i wieczorny. **8.** Bądźcież i wy cierpliwymi, a utwierdzajcie serca wasze; albowiem się przybliża przyjście Pańskie. **9.** Nie wzdychajcie jedni przeciwko drugim, bracia! abyście nie byli osądzeni. Oto, sędzia już przede drzwiami stoi. **10.** Bierzcie za przykład, bracia moi! utrapienia i cierpliwości proroków, którzy mówili w imieniu Pańskim. **11.** Oto za błogosławionych mamy tych, którzy cierpieli. O cierpliwości Ijobowej słyszeliście i koniec Pański widzieliście, iż wielce miłosierny jest Pan i litościwy. **12.** A przed wszystkimi rzeczami, bracia moi! nie przysięgajcie ani przez niebo, ani przez ziemię, ani żadną inszą przysięgą; ale niech będzie mowa wasza: Tak, tak; i Nie, nie; abyście w obłudę nie wpadli. **13.** Jest kto utrapiony między wami, niechże się modli; jest kto dobrej myśli, niechajże śpiewa. **14.** Choruje kto między wami, niechże zawoła starszych zborowych, a niech się modlą za nim, pomazując go olejkim w imieniu Pańskim; **15.** A modlitwa wiary uzdrowi chorego i podniesie go Pan; a jeźliby się grzechu dopuścił, będzie mu odpuszczone. **16.** Wyznawajcie jedni przed drugimi upadki, a módlcie się za drugimi; abyście byli uzdrowieni. Wiele może uprzejma modlitwa sprawiedliwego. **17.** Eliasza był człowiek tymże biedom poddany jako i my, a modlitwą modlił się, żeby deszcz nie padał; i nie padał deszcz na ziemię trzy lata i sześć miesięcy, **18.** I zaś się modlił, a wydało niebo deszcz i ziemia zrodziła owoce swoje. **19.** Bracia! jeźliby się kto z was obłądził od prawdy, a nawróciłby go kto, **20.** Niechże wie, że kto by odwrócił grzesznika od błędnej drogi jego, zachowa duszę od śmierci i zakryje mnóstwo grzechów.

Biblia gdańska – przekład Pisma Świętego na język polski z roku 1632 dokonany wspólnie przez braci czeskich i kalwinistów. Jedno z najpopularniejszych polskich tłumaczeń protestanckich.